

# licul

## Humor și satiră



Cluj / Central Library Cluj

# CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe  $\frac{1}{2}$  an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe  $\frac{1}{2}$  an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

## Galacteon.

Studiu etimologic.

Cuvântul „Galacteon” e un mixtum compositum, sau o forostroitură din „Gal” și „Acteon”.

„Gal” e cuvânt țigănesc și însemnează în vechia limbă țigănească „viitor”. Acteon e cuvânt cerchezesc și însemnează „codiță” sau „rac”. Galacteon, prin urmare, s'ar putea traduce în românește cu: Viitor legat de cõda racului.

Unii etimologiști traduc „Gal” cu „ilustrissim din tufă, sau baron din ițe părăsite”, ear' „Acteon” cu „lefegiu trefortian”.

După etimologiștii sinodului estra-ordinar gr. or. din Sibiiu, cuvântul „Gal” se traduce în românește, cu „corupțiune”; Acteon cu „codiță”, ear' „Galacteon” cu „corupțiune reverendată.

Primul literat european, care s'a folosit de cuvântul „Acteon” a fost Virgil. Acesta numește în metamorfosele sale pe un vînător al țeiței vînatului Diana: „Acteon”,

care era mai mare preste căpăi. Acteon se prezintă de Virgil d'un om obraznic, pe care Diana, fiind că s'a uitat la ea, când se scălda cu Nimfele, de pedeapsă, l'a prefăcut într'un cerb și a amuțat căpăii asupra lui până ce l'a sfășiat.

Cuvântul „Gal“ se pomenește dintâiu în istoria Țiganilor, în partea, care tractează despre măncarea biserecei. Gal a fost adecă primul, care a sfătuit pe conaționalii sei se'și mănânce biserica, și fiind-că Țiganii la coperișul bisericeii, înloc de lați au folosit cărnați, el a fost cel dintâiu, care și-a încleștat dinții în mila împărătească — pardon — în coperișul biserecei.

Dr. Grama, etimologist cu codă, sau strigoiu din scóla lui Cipariu, afirmă, că cuvântul „Gal“ obvine și-n literatura română. Mie mi-a mărturisit însă doctorul alienaților dela balamucul din Sibiu, că singur în acest institut se mai află indiviși, cari cred că, ceea-ce a scris „Viitoriul“ sub conducerea lui Dr. Gal, e literatură română. A mai adaos apoi medicul alienaților, că indiviși, cari au credința docturului Grama, sânt necurabili.

Gal și Acteon ca substantiv compus, adecă „Galacteon“ se află numai în scrierile lui Șagău, și special în apologia protopopilor bogați, cari în ultimul sinod estra-ordinar din Sibiu, pentru 4000 fl. au vîndut constituțiunea biserecei gr. or. din Ungaria și Transilvania.

Din apologia asta s'a născut cuvântul „Galacteon Șagău“, sau numele protopopului ortodovleac din tractul Corupțiunei, care a întrodus „codița“ între dogmele biserecei gr. or.

Din momentul acela l'a ajuns pe Galacteon Șagău în opiniunea publică a Românilor sórtea vînătoriului Acteon din metamorfozele lui Virgil. Îndată ce Galacteon Șagău a scris și publicat în Gazeta Transilvanici obraznica sa

apologie, opiniunea publică a Românilor la sfâșiat întocma  
ca și căpăii Dianei pe Acteon.

Acum, Galacteon Șagău, care voiè a se face stăpân  
preste opiniunea publică, ca și Acteon preste căpăi, pôte  
striga cu acesta: »Acteon ego sum, dominum cognoscite  
vestrum!«

### Căntece la secerat.

Frunză verde de pe rît	Astfel de plante aș ofta
Pare-mi bine c'a sosit	Ca se pot eu secera!
Secerișul cel iubit;	Mincinoși o leghióie
Ađi seceră mic și mare	Resar ca ciupercile,
Pe-ale nóstre largi hotare;	Ca bureții după plóie
Dómnne, bine m'aș afla	Impuțind pădurile;
Se pot și eu secera!	Bureți de — acestia — aș ofta
Că aici la noi în țera	Ca se pot eu secera.
Burueni au răsărit	Suspiționarii negrii
Ce ne fac viéť' amară	Denunțianți bléștămați
Și ne aduc necaz cumplit	Inundatu-ni-au toți agrii
Dómnne, și cum aș ofta	Făcând price între frați;
Se le pot eu secera!	Vai! pe aceștia bucuros
Étă pirul cum se-ntinde,	I-aș tăia cu cósă jos!
Urđica cum se lătesce,	Oh! neghină bléștămată
Volbura cum le cuprinde	Cum întrași în agrul meu
Și cucuta cum tot crește;	Și cu firea ta spurcată
Plante d'aceste aș ofta	Cum ne năcăjesci mereu!
Ca se pot eu secera.	Neghini negre aș ofta
Renegații-n țera nóstră	Se pot și eu secera!
Și mișeii s'au sporit	Vai, plină-i holda de spini
Și cu alor purtare próstă	Și țera mea de streini
Traiul ni l'au amărit;	

Și spinul nu face spic  
 Și streinu-i inimic;  
 Spini de — acestia aș ofta  
 Să pot și eu secera!

Multe plânte otrăvite  
 Neconținut se ivesc,  
 Buruene-afurisite  
 Hotarul ni-l copleșesc;

Vai! p'acestea aș ofta  
 Se le pot eu secera!  
 Holda mândră se rămână  
 Pe hotar tot spic de spic  
 Și patria mea română  
 Ne-atinsă de venetic;  
 Vai, atunci cum aș ofta  
 Ca se duc eu cununa!

Argonauta.

## Logogrifuri

de Vlangali.

Servesc de trecătoare

Prestele aș curgătoare, University Library Cluj

Dinapoi de m'ați ceti

Pe la sticle m'ați găsi.

Pod.

\* \* \*

Prima'mi parte e negațiune

Ear' a două un rîu ve spune,

Totul meu ve arată

O mărire destul de 'naltă.

Ba—ron.

\* \* \*

Prima'mi parte se compune

Din petrii și bolovani,

Prin a două vi se spune

Tot ce-i luat far' de bani;

Întreg cuvântul e murdar.

Mur—dar.

## Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,  
Dina, dina, da!



Hop Marcule până-n séra  
Și mâni deminătă érá  
Că nóptea-i cam mitutea  
Îi juca cât-i putea!

Hop! că-ți dau bănuți mărunți,  
Jócă-n Roșia din munți  
Jócă la Henzel Károl,  
La domnul cu capul gol;

Care-n loc de a se gândí  
Din detorii a eși  
Află lucru mai cu mîinte  
A se nscrie între vite!

El ca un om deșuchiet  
Sé băgá-n Kulturegylet  
Și-i dete florini vre-o đece  
Ér el sórbe apă rece!

 r dacă din  nt mplare  
 Vre o listă  recare  
 Dela Români i-ar sosi  
 Se  tii că nu o ar primi.

A a-i lumea, a a-i v cul,  
 Henzel sam n  cu dracul,  
 Mai bucuros se lipe te  
 De acel ce-l pigule te.

Dar de el tot nu me mir  
 Că port  cu m  cu fir  
 Dar me mir de Almășan  
 Ce prostii făcu-n est an;

El adecă florini doi  
 D d  la cei unguroi  
 Prec nd — vorbind in adins —  
  i lui bine i-ar fi prins.

Dar j c  m i Marcule  
 Scutură- i ciolanele  
 J c  bine  i te suci  
 Ca strigoii printre cruci!

J c , mă  i chiu e te  
  i la lume poveste te:  
 Spusu 'am Dobrine  ie  
 Se te lepe i de be ie!

Me, be ia-i un sodom  
 Pr p de te cap de om  
  i apoi nici  ie Dobrine  
 Nici decât nu- i face bine.

Măi Dobrine din Voila  
 Eu cred că bine- i era  
 Se fi tu ca diriginte,  
 La tineret se dai minte;

Mei, dar dr pt  e scriptura  
 Că nu po i da 'nv  atura  
 Dacă singur nu o ai  
 Noa strigă Dobrine: vai!

Vaet -te mei Dobrine  
 Că tu- i f cu  acest bine,  
 Numai tu cu mintea ta  
 Nu-i vina nim ruia.

Tu dacă începi be ia  
 Ui i că- i trae te so ia  
  i  mbli ca  i turbat  
 De  i  iganii te bat!

Apoi mai  i, m i Dobrine,  
 Că pardon  i se cuvine  
 După câte tu lucra   
  n Voila  i-n F g ra ?

Eu se- i fiu superior  
  n vederea tuturor  
 Te a  sbiciu  preste piele  
 Cum b tu i bl nda- i muiere.

 i în fine, mei Dobrine,  
 Dec t se ne faci ru ine  
  n scólele din Voila,  
 Mai bine-n Olt te a   ipa!

Te aş ți pa sub iaz la móră      Încă fură, că-i veđui  
Dacă ai glavă uşóră      Cu ei doscalul Dicui.  
Şi faci în orî ce moment      Acestia toți prea frumos  
Ruşine la regiment!      Mergeau câte doi pe jos  
Comandați de George Pop  
Marcule nu fi hain      Dar mai ți Marcule hop!  
Hai și jócă și-n Reghin      Bagă mi-i Marcule-n stavă  
Ici în Reghinul săsăsc      Și mi-i mână la Têrnavă  
Unde domnii prăsnuesc;      Și-i adapă ca pe boi  
C'au stricat ce-am făcut noi!  
Jócă, mă, cum au jucat      Marcule, nu fi făloș  
Când ales'au deputat      Mergi spre Timișóra-n jos  
Câți-va Rumâni căpiați      Și-acolo nu fi măreț  
Care se cred învățați.      Ci jócă-n Topolovețu.  
Între ei, cel mai din tâi      Că-n Topolovețu mare  
E Vasilie Matei      Preutul slujnică are  
Preot în Rîpsa de sus      O slujnică frumușié  
Care ar fi bun ras și tuns;      Și se iubesce cu ea.  
Êr a dóua moimă bréză      Dar hoța de preutésă  
E popa din Mesterhază      Nu le dă rêgaz prin casă  
Numit popa Niculescu      Ba și din pod mi-i cobóră  
Cu notareșul Popescu.      Făcând larmă ca la móră.  
Notareșul cel din Deia      Apoi popa, om cu minte  
Josif Fink, și cel din Moisa      Firește că apromite  
De az-buchi luminător      Slujnicei păpuci frumoși  
Încă facură bun spor;      Chiar din têrg dela Lugoș.  
Un Siogëu, nas de purcel,      Jócă-l meî Mărcuțule  
Ce-i notar în Idicel      Și-l satură puiule  
Și cu Duma, cap de cal,      De gurița slujnicii  
Care-i jude la Secal      Sê sê mire ómenii!



Marcule, dac' ai intrat În vestitul de Bănat Jocă tu o țirișoră Și-n vestita Timișoră.	Că Sânzian e bogat Că mulți bani a căpătat Pentru-c'a făcut progres Din magyar-nyelv mai ales.
Jocă precum au jucat Cei trei crai dela Bănat: Mada, Hopriș și Kosár Triumviratul barbar.	El și mai c'un dobitoc, Cu Vlad dela Banpotok Și cu German din Dobra Și-au arătat cultura.
Dar bagă Mărcuț de samă Să nu-ți lași pielea la vamă Cum cei trei crai și-au lăsat La Timișora-n Bănat.	Ei, de dragul lui Réthi Și ca porcii ar grohoti Ba încă s'ar încerca Și elevii — ai înveța.
Hop Marcuțule voinic Și-n Hațeg jocă un pic Jocă, că ți-a da un ban Az-bucheriul Sânzian.	Pe acești trei mi-i sucește Și mi-i trimite la Pește Și dela esoposițiune Le cumpără cât'o fune.

Hop! și strigă éc' așa:  
Tună dómne ce-i tuna  
Tună-n capul fără creți  
Și-n vlădica cu muieri!

Dr. Fleóncă.

## Urzică Scandalografescu.



Era un timp, firește cam de mult, în care Blajul vorbea mult, mai mulți vorbău de Blaj, și nu apărea număr al ȕiaristiceii române, în care Blajul se nu vorbească. Aȕi Blajul tace, și dacă n'ar fi Calicul nime n'ar mai ști că Blajul există.

„Tempora mutantur et nos mendeliamur in illis!”

Și ce e semnificător, Blajul a vorbit mai mult sub absolutismul lui Bach și-n domnia lui Schmerling, ear' dela dualism încóci, sau dela învierea vestitiei „libertăți ca-n Ungaria“, nunumai tace profund, dar' neci nu mai aude, așa încât lumea crede c'a devenit un institut pentru surdomuți!

Numai când exelenția sa metropolitul Vancea, pre-umblânduse prin grădină reședinței sale, strănută, auȕi pe Blăjeni de prin uliță Plăcintelor strigând: Se fie de bine! Insuși Blajenii nu strănută tare, pentru-că se tem nu cumva procurorul se le facă proces de pressă!

Blăjenii de ași, când au dureri de dinți, nu ies din casă, ca se nu-i vadă Ungurii și se cugete că-s niște subiecte nemulțămite cu regimul lui Tisza. Fekete Negruț, decând i s'a cam înroșit nasul, tremură de frică, ca se nu-l privească cineva d'un trădător de patrie etc.!

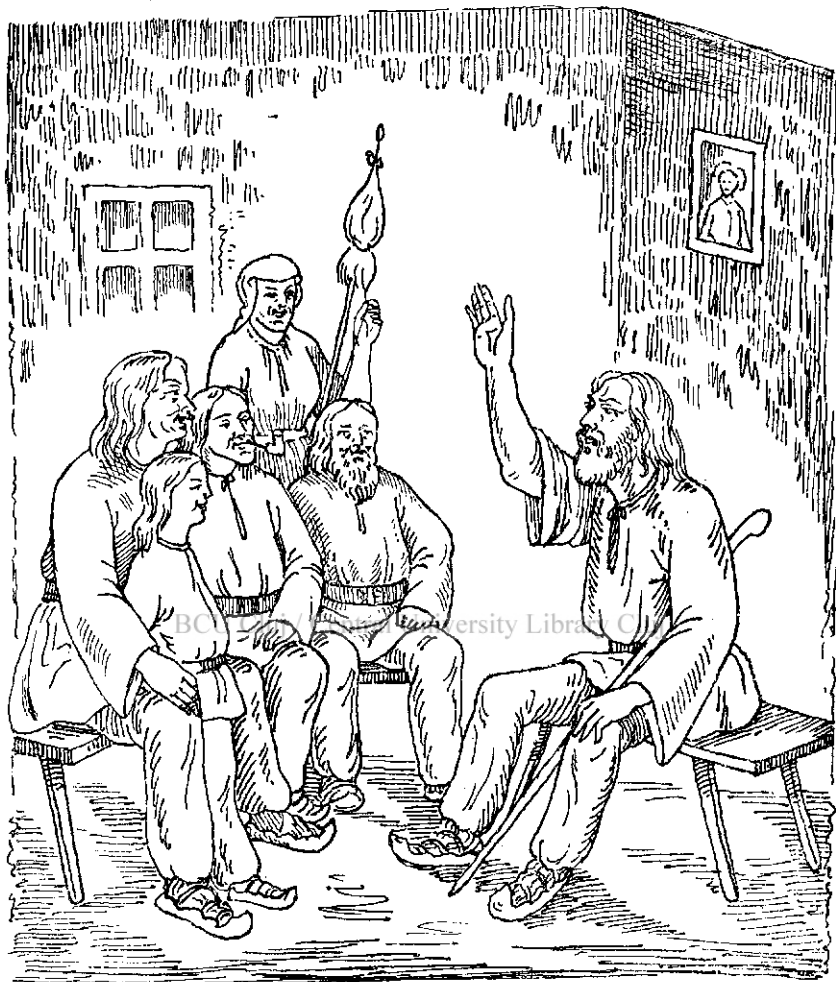
Blajul tace, pentru-că a îmbătrânit, ear' tot ce-i tiner și capace d'a grăi, d'un timp încóce, e avisat a întórce Blajului spatele, a lua frunza-n buză și lumea-n cap. Cine nu știe purta capul subțuoră, códa între picióre, inima-n ismene, și nu-i la moment gata a'si bate gura-n tîrg, ala nu află scaun în Blajul de ași!

Unii Arianiști mai sustîn, că: Blajul tace și face! Pe aceștea credință lor îi va mântui. Ei au urechi și nu aud, au nas și nu-i vęd până-n vîrf, au ochi și nu vęd că: „Blajul tace și Mendel face“, ear' exelenția sa metropolitul Dr. Vancea se ascunde la spatele lui Dr. Grama și Csato în tufa ilustrissimilor din Budapesta.

Ce folos de pompósele zidiri, ce Dr. Vancea le ridică-n Blaj, dacă înlăuntrul acelor zidiri se concede unui Dr. Sinigelsky a profesa tinerimei dogma bouului celui cu limba lungă din scriptură?!

În Blajul de ași se cresc sclavi, și Blajul de aceea tace, pentru-că după Tacitus: Tacerea e virtutea sclavilor.

## Stan Pătitul.



Dăunăți a fost în Vințul de jos târg de țară. La acest târg, atât popa din loc Nicolae Maniu, cât și popa Joan Stan din Borperék, au luat, cu preotese cu tot, deosebită parte. Amândoi popii și-au fost ridicat adecă în piața târgului, unul de partea dreaptă a drumului, celalalt de partea stângă câte-o șatră, ear' preotesele 'și-au descoperit paturile de cele mai frumoase țoale și au acoperit șatrele cu ele. În fie-care șatră se afla câte un butoiu cu

vinars, diferite sticle, și câte-o preoteasă îmbrăcată în haine sărbătorești. Dinaintea fie-cărei șatre sta câte un popă, nu cu crucea-n frunte, ci cu șatra la spate.

Dacă popa Nicolae Maniu și Joan Stanca ar fi fost înbrăcați în reverende, fie-care om ar fi cugetat că's niște ovrei din Polonia, dar' românește fiind înbrăcați, toța lumea țîrgului îi privea de ceea ce erau, adecă de popi românești, cari vindéu rachiu în țîrg.

Rachiul care'l vindéu popii Nicolae Maniu și Joan Stanca la țîrgul din Vințul de jos în două șatre era al ovreiului Glück.

Așadar' acei doi popi românești, cari, aprópe în întreg anul, strigă în biserică și se tânguesc asupra Ovreilor pentru-că au rěstignit pe Christos, la țîrgul de dăunăđi, din Vințul de jos, sau făcut iobagi ai ovreiului Glück, și vindéu rachiul acestuia ca cărciumari.

Nu-i vorbă, a fi iobag nu-i rușine. Popii românești au mai fost iobagi, deși nu la Ovrei, și ađi, când stăpânii de odinióră ai vechilor iobagi însuși au devenit iobagi ai Ovreilor, nu-i neci o mirare, dacă ovreiul Glück are doi popi de iobagi. Altă întêmplare s'a împlântat în șatrele popilor Nicolae Maniu și Joan Stanca, care a produs deosebită mirare în toți cei-ce au cercetat țîrgul din Vințul de jos de dăunăđi.

Iată ce s'a întêmplat.

Când era țîrgul în flóre, o ciurdă de corturari încărcăți cu căldări, ciure, spoitóre și clopoșele, cu purcel și cu cățăł, se oprește dinaintea celor două șatre popești, umple îndată amêndouă șatrele, se pune pe rachiu și gâlcevă țigănească. Popii noștrii cu preotese cu tot împărțesc din toțe puterile rachiu la fii cei de zgură ai lui Faraon.

Cârciumăritul mergea în amândouă șatrele foarte bine. Țiganiii béu și cântau de resuna tot ținutul, popii și preotesele tîneú ison cu rachiú. Cearța încă nu se începuse și de bătaie neci vorbă, pentru-că țiganul ncertat nu se bate. Dar' ce se veđi, popa Maniu mestecându-se printre țigani, preoteasa nu l'a mai cunoscut. Preoteasa dă-n cóce dă-n colo și popă ca păr în palmă. Biata nu mai vedea pădurea de copaci, precând popa ei ședea lângă o țigană, și cu dreapta o binecuvênta pe după cap.

În ceealaltă șatră și-a perdut popa Stanca pe preoteasa printre țigance, o caută cu ochii în tóte părțile, dar' n'avea de unde o lua, precând preoteasa ședea în póla unui cörturar și-i lingea zara de pe mustațe.

N'a trecut mult timp și-n amândouă șatrele se începe d'odată o gălăgie nemai pomenită. Țiganiii au observat adecă petrecerea popii cu țigana și a preotesei cu țiganul. În urma acésta popa Maniu, când 'și petrecea mai bine cu țigana, se pomenește c'o căldare-n cap, și cu ghiolduri țigănești din tóte părțile. Popa striga vai, preoteasa tulvai — săriti că 'mi omóră pe popa!

În ceealaltă șatră înblăteú țiganele la preóteasa cu spoitórele, popa Stanca sare s'o scape, țiganiii sar popii în cap, și dăi — șatra se surpă, butoiul cu rachiú cade p'un cânc, cânele se vaetă, copii țipă, sticlele țiuu, tiuu vaete și țipete umplu aerul — un cal legat de șatra popii Maniu, spăriindu-se, a fost ieșit cu șatră cu tot din Vinț — toți ómenii din tîrg s'au adunat la șatrele popilor, dar' aici atâța țigani și țigance zăcéu clae pe grămadă de nu mai știei, care-i popă și care-i preoteasă.

## Popa Colac cu popa Pupăză.



Colac: Tu o s'o pățești încă soțe că ți-ai lăpădat dascălul fără știrea ministrului Trefort!

Pupăză: Trefort n'are singhilie pentru parochia mea neci nu-i metropolit!

Colac: Nu, nu, dar' tu vei fi cetit, că nime nu mai are drept a lăpăda dascălii, fără știrea lui!

Pupăză: Vorbă se fie! Ași voi eu se ved pe ministrul acela, care me pôte pe mine opri, se nu dau drumul la sluga, pe care eu o plătesc!

Colac: De, dacă vrei se-l vești, uită-te la Trefort, și-i cetește ordinațiunea din 13 Iulie.

Pupăză: Ordinațiunea lui Trefort ve privește pe voi cei cu constituțiunea-n proțap, nu pe noi Schnorrerii gr.-cat!

Colac: Bine sôțe, dar' e adresată și cătră metropolitul vostru!

Pupăză: Trefort 'și-a greșit adresa. El cugetă, că tot ce poruncește e constituțional, și toți căroră le poruncește, fiind că trăiesc în Ungaria, se bucură de constituțiune. Noi, slavă Domnului, sântem absolutiști, și nu cunoștem altă poruncă, decât a noastră!

Colac: Dar' ce faci tu, dacă în urma poruncei ministrului Trefort, solgăbiroul 'ți bagă dascălul, pe care tu l'ai lăpădat, în scôlă?

Pupăză: Scot copii din scôlă, și pe dașcălul îl las acolo!

Colac: Prin acesta te arăți renitent, și Vancea te pôte suspenda!

Pupăză: Atunci apelez la Mendel!

Colac: Ei, și ce ajungi cu apelatiunea?

Pupăză: Totul! Ađi Ovreei-s mai mari în Ungaria! Vancea, Trefort, Tisza, când Ovreei-și împlântă plugul în petriș, toți tremură ca trestia!

Colac: Tremură, dar' nu cad! Apoi tu ști fabula lui Isop cu trestia și cu stejarul, și eu me tem se nu cađi tu, care te ții tare ca stejariul!

Pupăză: Eu dacă cad, nu cad de sus, dar' tu când s'ar întêmpla se cađi, faci găură-n pământ!

Colac: Nu'mi pasă, se cad, numai cu mine se cadă și metropolitul Miron!

Pupăză: Asta nu-i de lipsă; pe Miron îl puteți voi obori, dacă voiți, fără se cađi și tu!

Colac: Ași voi se știu cum?



Pupăză: Fôrte ușor. După ordinațiunea ministrului Trefort, numai dascălii nu se pot trânti din post fără știrea lui. De metropoliți nu-i pomană în ordinațiunea ministerială, și tot ce nu-i oprit este ertat!

### Cocóna Gurădulce.



Câț, că dór n'o se'ți cumpăr și ție „Coul de Paris!”

Se duce veste și poveste în ce forme se desvóltă moda, și nu-i mirare că se nasc reuniuni contra nebuniiilor modei. După crinolina a urmat șignonul, ađi e „Coul de Paris” la módă — ceva fals trebuie se pórte damele. Câț! Ba eu cunosc dame, din cari, desbrăcându-le de tot ce pórta fals, nu mai remâne nimica. Câț!

Ochii sînt dór unica parte trupească a damelor, pe cari nu-i pot falsifica, dar' altcum eștea adeseori sînt dela natură falsi. Căț!

Dăunăđi me pomenesc cu cocóna Sfecla că'mi deschide ușa până-n țîțîni, întră în odaie, și când s'o închidă, întorcându-se, cu partea dinapoi ajungea până-n fruntea odăii, așa încăt dacă n'aveam grija 'mi aborea borcanul cu florile de pe masă. Gospodipomilui strig — dar' ce porți tu dinapoi cocónă Sfeclo?

— Hâ — ce vrei tu șișcă bătrână se ști ce port eu dinapoi, tu așa și așa ai eșit demult din modă!

— Așa-i, dar totuși ași voi se știu, că póte se cumpăr așa ceva pentru mîta mea, care e mai tiněrá și decăt tine!

— Nu face glume próste cocóna Gurădulce; eu port dinapoi „coul de Paris“ și moda dela Paris nu-i pentru mîta ta!

— Ei, și cei ala „coul de Paris“?

— Bine cocónă Gurădulce, tu înteleopta lumii nu ști ce-i „coul de Paris“?

— Parol dela Paris, eu nu știu!

— De, coul de Paris e . . . cum ași đice mai bine românește? . . . coul de Paris? . . . hâ . . . ți-ași putea eu spune și românește ce-i coul de Paris, dar' traducerea românească fără odicolon nu sună bine pentru un nas civilisat!

— Bine frate, dacă-i până întratâta 'mi astup și nasul, numai spune'mi odată!

— Coul de Paris e . . . nu te înteleg cocónă Gurădulce, pentru ce ești așa de curiosă?

— Vreau se ștîu și eu ce-i coul de Paris — tu mi-ai descoperit secrete mult mai de-aprópe și acum vrei se'mi, ascunđi un secret dela Paris?

— De, coul de Paris e cea mai nouă modă dela Paris!

— En lasă me cel puțin se'l vëd!

— Nu se pôte, al meu nu e echt!

— Echt ne ech, cel puțin vëd un falsificat duplu!

— Nó uită-te și'l veđi, dacă ești așa de curiosă!

— Ce? Tu ți-ai legat sub rochie dinapoi o perină, și esta se fie „coul de Paris“! — Coda veacului!

— Ți-am spus, că al meu nu e echt. Eu mi-am acățat o perină, dar' alte dame 'și acață fuste nespălate sau câte un gheroc vechiu dela bărbat. Coul de Paris echt, e însă făcut din grătele, cam în forma coșnițelor de stupi numai nu așa lung, și în partea, care se așață pe trup nițal turtit. În tóte prăvăliile de modă se află de vîndare!

Cu esplicarea asta mi-a fost destul, ca se înțeleg ce-i coul de Paris. Cât!

Înțeleg moda dela Paris, când cineva înbrăcând o scândură în haine femeiești vrea se facă din ea o damă modernă; nu'nțeleg însă pe damele române, care slavă Domnului, din neci o parte nu sémênă c'o scândură, pentru ce pórtă coul de Paris. Decâte-ori vëd eu o damă română cu coul de Paris 'mi vine se-i đic: Stăi oblu, ca se te vëd cât ești de strîmbă!

Eu una aflu în coul de Paris o denaturare a formelor desvoltării trupesti, și de aceea nu'nțeleg pentru-ce damele nóstre pórtă acea berdă la finea spinării. Cât!

Așa-i moda — se đice — și stă bine!

Moda va fi așa, dar' bine đeu nu stă, și damele, care cred, că coul de Paris le stă bine, se-o știe dela mine, că le stă tot așa de bine cum ar sta Măieriițelor, când ar purta sub cătrîntă o coșniță de stupi. Mițuluc!

## Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.



Iarba prin gura bouului se preface-n friptură, după care ómenilor le lasă gura apă; îndată însă ce un bou ajunge-n consistoriu, friptura lui numai vermii o mănâncă!

\* \* \*

Adese-ori apare ceva omului mare, ce într'adevăr e mic, și pentru atare iluziune neci nu se recere ca se fie nebun. Așa-i pare dascălului dela sate în primul an al dascăliei, că trăiește-n abundență și salariul de 150 fl. e mare!

\* \* \*

Fumătoriul pasionat, ca se pótă și mort fuma, e a priori pentru arderea cadavrelor!

\* \* \*

Tendința destructivă apare sinucidătorului numai după fapta complinită dinaintea ochilor. Excepțiune fac orbii de tagma protopopului gr. cat. J. Janza din Hațeg!

\* \* \*

Perii de pe capul unu-i om, care a devenit cu desevârșire pleșug, sînt numărați.

\* \* \*

Încă nime nu s'a căit d'un cârnaț lung, dacă acesta n'a fost umplut cu articuli din fôia bisericească a doctorului Grama.

\* \* \*

Englesul dice: „Timpul e ban“; eu cunosc însă destui ômeni, cari au timp în abundantă dar' în pungă neci un ban.

\* \* \*

Mulți tineri lipsiți de diligință se căesc mai târziu, că în tineretele lor s'au înbogațit cu neștiință!

\* \* \*

Dacă n'ai învățat nimica, cumpărăți istoria lui Hundsdorfer alias Hunfalvi, compune din aceasta învățaturi politice pentru Români, și vei trece, asemenea lui Moldován Gyerghely, d'un mare învățat!

\* \* \*

Voind se te bucuri de libertate, cumpărăți legea pentru naționalitățile din Ungaria, arunc'o în Dunăre, și te mută în Șveția!

\* \* \*

Lipsinduți porcul de crăciun, și voind totuși a mânca cârnaț, strigă ca se te audă până-n Budapeszta: „Tisza e cel mai liberal bărbat de stat în Europa „Eljen“! și fi sigur, că, dacă nu capeți deloc cârnațul, un decret, și-n acesta un os de ros învăluit, negreșit capeți!

## Norocul și fomea.



Medicul: Norocul dumnitale te-a adus lă mine se cersești — ochii dumnitale amēdoi se pot vindeca, dacā vrei se te operezi!

Cerșitoriul: Bine-ar fi domnule doctor, dar' atunci cum se me mai hrănesc?

## Respectul cătră óspeti.



— Domnule cârciumar, carnea asta începe a mirosa!

— Ți mărturisesc sincer părinte, și mie mi s'a părut, că mirósă, dar' nam voit se'ți spun, ca se nu'ți stric apetitul!

## Logică țărănească.



— Preste câteva zile va șe’ți fiu eu stâpân — am se cumpăr moșia boerului!

— Bine Domnule! — dar’ însurat ești?

— Da, sum însurat! — și pentru ce-i întrebarea asta?

— De, eu ași crede, că, dacă esti însurat, mai bine se n’o cumperi, pentru-că pe boerul numai cocóna l’a ruinat!





**D-lui R. în S.** Aștept fotografia promisă, ca se se îplinească scriptura, care ȳice: Se nu credeți, că obraz-nicii au obraz!

**D-lui Felix X.** Cu atȳta n'am destul. Eu pȳn'acum neci de nume nu i-am aȳdit, și nu m'ași supȳra se nu-i mai aud în veci. Altcum casul comunicat constată o bȳlȳ generalȳ a celibilor gr. cat. nu proprie a lui Janza!

**D-lui Buche.** Cunoști D-ta poesia: „Sȳrȳ baba în grȳdinȳ”? Est fel de poesii se cȳntȳ, dar' nu se tipȳresc pentru-cȳ cerneala de tipar ȳnsuși, dacȳ nu-i de tot stricatȳ se ȳnroșeste. Veȳi așȳ-i și poesia D-tale.

**D-lui Dr. Dovleac.** Cȳnd articolul trimis ar fi așȳ de nimerit, ca subscrierea lui, și n'ar tracta afaceri strict familiare, l'ași publica. Secrete familiare tracteazȳ Calicul numai cȳnd promit a deveni epidemice. Spre mȳngȳiere spune popii, cȳ Cocȳna Gurȳdulce'i trimite o sȳrutare!

**Mai multor Domni.** Veȳi primi respuns separat. Manuscriptele nu se retrimit decȳt la cererea și pe spesele trimiȳtorului.

## Nou abonamânt la Calicul.

Pe al doilea semestru a. c. deschidem un nou abonamânt la Calicul în condițiunile arătate în fruntea foii.

Cu exemplare complete dela începutul anului mai putem servi.

Din anii 1881, 1882 și 1884 nu se mai află exemplare complete, ci numai numeri singuratici, cari se vënd a 10 cr.

Din anul 1883 se află 28 exemplare complete a 1 fl. 50 cr.

**Administrațiunea Calicului.**